

Bønn:

Langfredag, Hellige Frelser, ble du for vår skyld hånet,
regnet blant ugjerningsmenn og kronet med tornekronen.
Langfredag, gode Hyrde, gav du ditt liv for oss, ble korsfestet sammen med
røvere - dine hellige hender var gjennomboret.
Langfredag, Forsoner, fullførte du ditt verk,
og ditt legeme ble lagt i sin grav i bergveggen.
Å Herre, du som tegnet oss med korsets tegn da du døpte oss,
gi oss å bære, gi oss å ville bære dette frelsende tegn til evig salighet.

«Han var ringaktet, forlatt av mennesker, en foraktet mann som ingen ville se på.» Gang på gang opplevde Jesus at profetien i Jes 53 gikk i oppfyllelse. Nå hardnet det til. Selv de nærmeste vennene sviktet. I Getsemane måtte han kjempe i bønn alene, disiplene sov. Da Jesus ble arrestert forlot de ham, alle som en. Peter, han som så gjerne ville, og som lovet å ikke svikte, han fornektet Jesus tre ganger.

Å bli forlatt av mennesker var tungt. Å bli sviktet av sine egne, å bli hånet og mishandlet, ja, spikret til korset, innebar mer smerte enn vi kan fatte. Den største smerten var nok likevel ikke dette. Skal tro om ikke den største smerten var å bli forlatt av Gud, forlatt av sin far. «Eli, Eli, lemá sabaktáni?» «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» Ordene, hentet fra Salme 22, har blitt stående for alle tider gjengitt på arameisk, det språket Jesus selv talte.

Langfredag gikk ordene i oppfyllelse. Bak ordene var en realitet. Det var en som virkelig ble fordømt av Gud, forlatt av Far i himmelen. Guds enbårne Sønn måtte drikke vredens beger. Han måtte rammes av den rettfærdige og hellige Guds vrede over synd.

Først kjempet Jesus i bønn i Getsemane. To ganger bad han: «Min Far, hvis det er mulig så la dette beger gå meg forbi. Men ikke som jeg vil, bare som du vil.» Hans bønn ble hørt. «Skje din vilje.» Det var nødvendig. Hvis verdens synd skulle sones, fantes det ingen vei forbi. I dette begeret var straffen for alle våre synder. I dette begeret var Guds vredesdom over all ugudelighet like fra syndefallets dag og til tidens ende. Dette var begeret som Jesus måtte tømme.

På korset bar Jesus Kristus hele menneskehetens synd. Derfor ble han forlatt av sin Far. Derfor ble han fordømt. Og det står skrevet: «Forbannet er den som henger på et tre.» 5Mos 21,23; Gal 3,13. Den synd han bar var vår synd, det rop han skrek i smerte var vårt rop. Menneskene som stod der på Golgatahøyden hørte på sitt eget morsmål: «Eli, Eli, lemá sabaktáni!» Slik måtte ordene en gang lyde fra deres egen munn, hvis ikke Jesus ble forlatt av Gud Fader i deres sted, og de ved troen fikk ta imot hans frelse.

Han gjorde det for dem, for disiplene som sviktet, for folket som stod rundt ham. Han gjorde det for oss som lever i dag. Det var i mitt og ditt sted Jesus ble

forlatt. Jesus ble fordømt for å åpne en vei for oss gjennom forsoning med Gud. Det står skrevet: «Det var Gud som i Kristus forsonte verden med seg selv, slik at han ikke tilregner dem deres misgjerninger.» 2Kor 5,19. Og det står: «Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet.» 2Kor 5,21. På grunn av Jesu død for våre synder fikk vi bli kledd i rettferdighetens hvite drakt. «Om deres synder er som purpur,» skriver Jesaja, «skal de bli hvite som snø.» Jes 1,18.

Vi kan kjenne på ensomhet, vi kan til tider føle oss alene og lengte etter menneskers fellesskap og nærhet. Vi kan bli forlatt av mennesker og sviktet av venner, men på grunn av forsoningen blir ingen som er venner av Jesus noen gang forlatt av Gud. Jesus Kristus tok våre synder på seg. Han bar dem opp på korset, på Golgata. Der ble skyldbrevet som gikk oss imot, Guds inkassobrev over våre liv, spikret fast og utslettet. Og han gav oss i bytte mot våre synder sin rettferdighet og sitt fullkomne liv.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.